

Sagens hele Bessaffenhed troede jeg ikke — idetmindste ikke efter de Begreber, som vi pleie at følge —, at en saadan Forpligtelse kunde påalægges enten de bestaaende Domsstole eller andre Autoriteter. Alt, hvad der kunde gøres, var derfor, som sagt, at give de Mænd, der interesserede sig for Sagen, Leilighed til at blive bekendte med Arbeidet og til at udtale sig derom, forsaavidt de selv dertil følte Dpfordring og fandt Leilighed. Efterat dette saaledes var sket, og efterat der fra forskellige var fremkommet Betænkninger over Arbeidet, bleve Kommissionens Medlemmer opfordrede til at stille Endringsforslag til Udkastet, og derefter gennemgik den oprindelige Forfatter disse Endringsforslag og udtalte sig om, hvilke af dem han kunde slutte sig til og hvilke ikke eller dog ialtfald kun med Forbehold. Derefter blev Sagen saa Gjenstand for en detaljeret Forhandling og Afstemning over alle de enkelte Punkter i Kommissionen, og af denne Forhandling fremgik da et nyt Udkast, gennemset af den oprindelige Forfatter i Henhold til Afstemningerne. Dette var saaledes den Fremgangsmaade, som blev fulgt med Hensyn til den først udarbejdede Del eller Rettergangsmaaden i Almindelighed. — Den anden Del af Arbeidet med Hensyn til den borgerlige Rettergang var et Udkast til de Regler, som skulde gjælde med Hensyn til Dommets Fuldbyrdelse, Dødsbottister og Fallit. Udkastet her til blev ogsaa udarbejdet af den førnævnte Mand, og det blev ligeledes Gjenstand for en foreløbig almindelig Behandling i Kommissionen. Dertil sluttede sig derhos et mindre Udkast om nogle Materier, som stode i umiddelbar Forbindelse med dets egentlige Indhold, nemlig vedrørende enkelte Forhold med Hensyn til Pant og Thinglæsning. Ved Siden af den almindelige Bearbejdelse af bemeldte Udkast, hvilken efter Sagens Natur kun gik langsomt fremad, var der imidlertid tvende Hovedspørgsmaal, der af praktiske Grunde vare blevne særlig fremdragne i de senere Aar, med Hensyn til hvilke der fra forskellige Sider saavel til tidligere Justitsministre som ogsaa til mig blev udtalt Dnsker om, at de kunde gøres til Gjenstand for særskilt Afgjørelse, inden det blev muligt at forelægge det samlede store Ar-

bejde om den borgerlige Rettergangsmaade for Repræsentationen. Det første af disse tvende Spørgsmaal var Spørgsmaalet om Gjælds-fængslets Affkæffelse. Det vil maasse erindres, at der allerede for omtrent 4 Aar siden fremkom en Forespørgsel derom i Folkethinget, og det er jo ligeledes bekendt, at Spørgsmaalet om Gjælds-fængslets Affkæffelse i de senere Aar har været behandlet i forskellige af de større europæiske Lande, og at man i disse Lande, i det ene efter det andet, er kommen til det Resultat, at man vel kunde slutte sig til en saadan Forholdsregel. Det var altsaa ganske naturligt, at den samme Tanke fremkom her i Landet, uagtet det maatte erkjendes, at der allerede forholdsommæssig tidlig i den danske Lovgivning var truffet forskellige Foranstaltninger for at gjøre Brugen af Gjælds-fængslet forholdsommæssig mild, saalænge man overhovedet beholdt denne Substitution. Det andet Spørgsmaal, der fra forskellige Sider ønskedes gjort til Gjenstand for særskilt Behandling, og som havde en noget mere omfattende Karakter, var Spørgsmaalet om en ny Fallitlov. Nogle mærkelige Exempler paa, hvad der under den bestaaende Lovgivning kunde foretages i Strid, ikke med den formelle Ret, men med det naturlige Formaal for en Fallitlovgivning — som jo er at bringe, hvad der findes i Fallitboet, til ligelig Fyldestgjørelse mellem dets forskellige Kreditorer — havde særlig fæstet Opmærksomheden paa dette Spørgsmaal, og, imedens det ganske vist vel kan være, at man ikke sjældent hengiver sig til den Tro, at Fallitlovgivningen kan udrette Mere, end den i Virkeligheden kan, saa var det dog meget naturligt, at Dnsket om en særlig Bearbejdelse af Fallitlovgivningen under disse Omstændigheder kom frem. — Af mine Forgængere i Justitsministeriet var der efterhaanden blevet indhentet forskellige Erklæringer med Hensyn til Spørgsmaalet om Gjælds-fængslets Affkæffelse, og det var derfor naturligt, at jeg, kort efter at jeg havde tiltraadt Ministeriet, ønskede at erfare Procekkommissionens Mening om, hvorvidt det var tilraadeligt at tage fat paa Spørgsmaalet om Gjælds-fængslets Affkæffelse isoleret. Dette Spørgsmaal blev saaledes Gjenstand for en omhyggelig Overvejelser i